

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν υπηρεσίας καὶ δὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ: Ἔτησία . . . 8, — Ἔτησία φρ. χρ. 10, — Ἐξάμηνος . . . 4,50 Ἐξάμηνος . . . 5,50 Τριμήνος . . . 2,50 Τριμήνος . . . 3, — Αἱ συνδρομαὶ δεχόνται τὴν ἴην ἐπίσταν μὲνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐξουαίων ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου.
Περίοδος Β' — Τόμος 13ος	Ἐν Ἀθήναις, 28 Ὀκτωβρίου 1906	Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 48	

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἔσκυφα τότε ἐγὼ εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ πατέρα μου, (*) καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσα κρυφὰ τὴν ὑποψίαν, τὴν ὅποσαν μ' ἔκαμε νὰ συλλάβω κατὰ νοῦν ἐκεῖνη ἢ γερμανικὴ βλασφημία.

— Τὸ μυστήριον περιπλέκεται, μοῦ ἀπήγγησεν ὁ πατέρας με τὸν ἴδιον τόνον. Καὶ ἔπειτα δυνατὰ:

— Ἐλάτε, μὲς Σίμφων' κάμετε γρήγορα πρέπει νὰ φεύγωμεν.

— Ἀδύνατον' δὲν δύναμαι ἐγὼ ταξειεύσω οὕτω πῶς...

— Καὶ τί θὰ γίνῃ τώρα;

— Εἰξεύρω ἐγὼ;

Ἡ ὑποχρεωτικὴ κυρὰ-Μουρόττα σγκατετέθη, μετὰ τὸ ἀζημίωτον ἐννοεῖται, νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν μὲς Ρεβέκκαν τὰ κυριακάτικα τῆς φορέματα. Καὶ ἔτσι, στολισμένο σὰν τὰ σκιάχτρα τοῦ ἀτήνου ἀνάμεσα στὲς κερασίδες διὰ νὰ τρομάξουν τὰ σπουργίτια, τὸ συμπαθὲς θῆμα τοῦ υπερβολικοῦ πατριωτισμοῦ ἠδυνήθη νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ. Εἶχε μίαν κίτρινην μαντύλαν κλαδωτὴν ἐπάνω στὴν ἴσια χωρίστρα τῆς, καί, με σκουρμένο κεφάλι, λησμονοῦσα τὴν βρεττανικὴν ἀλαζονίαν τῆς ἔσπερνε τὰ φουστάνια τῆς με τραγιλὸν τρόπον.

Ἡμεθα παραπολὺ στενοχωρημένοι ὥστε νὰ τὴν κακογλωσσέσωμεν διὰ τὴν ἀστείαν περιβολὴν τῆς. Ἐως ὅπου περᾶσωμεν τὸ λειβάδι, ἀντηλλάσσαμεν τὰς ἐντυπώσεις μᾶς διὰ τὸ σοβαρὸν ἐπεισόδιον, χωρὶς νὰ προσέχωμεν εἰς τὰς γελοίας του συνεπειάς. Ὁ Γιώργης, ὁ ὅποιος τότε δὲν ἔδλεπε παρὰ τὰ φαιδρα μόνον τῆς ζωῆς, μᾶς ἔπεισεν ἐπὶ τέλος ὅτι, τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, ὁ λοπιδότης μᾶς ἠμπορεῖ νὰ μὴν ἦτο παρὰ κανένας ἠλίθιος ἀστεῖος, τὸν ὅποιον παρεκίνησεν ἢ ἐκκεντρικότης τῆς δασκάλας μᾶς νὰ τῆς κάμη αὐτὸ τὸ ἄσχημο χωρατὸ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἡ Φοιτήτρια εἶχε καὶ αὐτὴ πολὺ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴν θύελλαν' ἦτο γυμνὴ, μισοδουλιγαμένη, μέσα εἰς τὴν λάσπην. Πρὶν ἐπιβιβάσθωμεν, ἠγαγκάσθημεν νὰ τῆς ἀδειάσωμεν τὰ νερά καὶ νὰ τὴν καθάρισωμεν. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐμπόδια πολὺ μᾶς ἔστενοχωροῦσαν καὶ μᾶς ἔκαμναν νευρικούς διὰ νὰ μᾶς διασκεδάσουν λοιπὸν ἢ Φρανσίνα καὶ ἡ Μαρία-Ρόζα ἠνώσαν τὰ τραγούδια των μετὰ τὰ πρωῖνὰ κελადήματα τῶν κορυθαλῶν τοῦ βάλτου, ποῦ ἐχαϊρέτιζαν τὸν πρωῖνὸν ἥλιον.

Μᾶς ἐναννοῦριζαν τὰ τραγούδια, καὶ τὰ νεῦρά μᾶς ἤρχισαν σιγα-σιγα νὰ τραβ-

γώνται, ὅταν μίαν ἔρρινος φωνὴ ἠκούσθη ἐκεῖ κοντὰ καὶ μᾶς προσεφώνησεν εἰς ἀρχαίαν διηγητικὴν διάλεκτον:

— Ἐμοιγέ τε μέμηλε μολλη τ' αἰοδὴ τε!

Αὐτὴ ἡ ἀπήχησις τῆς Ὀδυσσεΐας, ποῦ ἐξεργάγη τόσον ἀπροσπίτως δίπλα μᾶς, μᾶς ἔσταμάτησεν ὅλους διὰ μίαν. Ὁ Ἰάκωβος ἄρτισε μίαν στιγμήν τὸ τιμῶνι, καὶ αὐτὸ ἤρχεσεν διὰ νὰ πέσῃ ἡ Φοιτήτρια ἐπάνω εἰς ἐνα χονδρὸν κορμὸν ἀγριοκρανιάς καὶ εἰς περιπληχθῆ εἰς τὰς ρίζας τῆς, ὅπου ἐξώκειλε.

Ἐἶδαμεν τότε νὰ προβαίῃ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ καλάμια ὁ κομικώτερος ἀνθρωπάκος, ποῦ εἶνε δυνατὸν νὰ φαντασθῆ κανεὶς. Ἰψηλὸς καὶ στεγνός, με μίαν ἐνδυμασίαν, χωρικὴν καὶ ἐπίσημον ἐν ταύτῳ, τῆς παλαιᾶς μόδας, ἐκράδαινε τὸ δρέπανον, μετὰ τὸ ὅποσον ἐθίριζε τὰ προειρημένα καλάμια, καὶ μᾶς ἐφάναζε μετὰ τὰ ἀκατάληπτα λόγια του:

— Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ ἐδῶ, ὦ δολιχῆρητοι, ναυσικλυτοὶ ἀνδρες;

Ἄ! δὲν φαντάζεσθε τί ἐντύπωσιν μᾶς ἔκαμεν ἐκεῖνη ἡ ἀρχαιοπρεπὴς προσφώνησις.

Ἐκεῖνος, χωρὶς δόλου νὰ ταραχθῆ, ἐπλησίασε.

— Χαίρετε, εἶναι... Ποιοὶ οὔριοι ἀνεμοὶ σᾶς φέρουν εἰς τὰ μέρη μᾶς;

— Κύριε, ἀπήγγησεν ὁ Ἰάκωβος, σφιγγόμενος διὰ νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια' ἀν' οἱ ἀνεμοὶ μᾶς ἦσαν ἕως τώρα οὔριοι, βλέπετε πῶς ἐγίναν ἐ-

(*) Ἴδε εἰκόνα εἰς τὴν σελ. 373. «Ἐκράδαινε τὸ δρέπανον...» (Σελ. 377, στ. γ')

ναντίο εξαφνα, αφού μ'ε έρριξαν έξω, και δεν είχε εύκολον να ξεκαθίσταμε...

— Μην ανησυχήτε, το δρέπανόν μου γρήγορα θα σ'ε ελευθερώσω... Από πού λοιπόν έρχεσθε, ω ευγενείς ξένοι; Πού σ'ε οδηγούν τα πλάνα βήματά σας; Μήπως πηγαίνετε να ερωτήσετε την Κίρκην, καθάπερ ο πολύπλαγκτος δίας Όδυσσεύς, τίνι τρόπω θα ξαναδητήτε το νόστιμον ήμαρ εις την πολυφίλητον Γ-

«Επέρασεν θριαμβευτικώς...» (Σελ. 378, στ. γ')

θάκην; καπνόν αναθρώσκοντα νοήσαι; Ημείς έκοντεύομεν γ' αρρωσθήσομεν από την πολλήν προσπάθειαν πού εκάμαμεν δια να μ'ην άρχίσωμεν τα γέλια.

— Δέισοέβαστε γέροντα, απήντησε πάλιν ο Ιάκωβος με τον ίδιον τόνον δεν είχε, το όμολογώ, τόσο ένδοξος ο σκοπός του ταξιδίου μας. Η πατρίδα μας είχε το Μαιν-Ρού, κ' εζέκινήσαμεν από εκεί δια να πάμε άπλούστατα έως εις την Σάντην.

— Βιάζεσθε λοιπόν τόσο πολύ να φθάσετε εκεί, ω άτρόμητοι ποντοπόροι; Δεν θα έχετε διαθέσειν ίσως να κάμετε μίαν έκδρομήν έως τον τύμβον, όπου κείται θαμμένος Βρέννος τις; « Βαι βικεις... ούαί τοις ήττημένοις!... »

— Τύμβος; Είπε εδώ κοντά; — Δύο ή τρία στίδια μόνον απέχει. Και προσελθόντι αυτή ή αρχαιότερη πλῆθος έλλογιμωτάτων σοφών... Συμπερρίνω από τους τρόπους σας ότι είσθε μουσοτραφεύς και μουσοπόλοι... Θα ευχαριστηθήτε πολύ, άμα ιδήτε τον τύμβον...

Πώς γ' αντίσταθ' η κανείς, όταν τον άποκαλοῦν «μουσοτραφή και μουσοπόλον»; Έδэхθημεν λοιπόν την πρότασιν του άλλοκοτου δρεπανηφόρου, όχι και τόσο δια τον τύμβον, εσον από την περιέργειαν πού μ'εσ έκίνησεν ή άρχαιομάθεια, ή όποια εξεχειλιζεν από το στόμα του χωρικού εκείνου...

Ο αυτοσχέδιος οδηγός μας έτεινε με πολλήν χάριν το χέρι προς τός εξαδέλφους μου και την μίς Σίμφων, τας όποιας απεκάλεσεν « αι τρεις Χάριτες! » Η Μαρία-Ρόζα και ή Φρανσίνα έσπευσαν

να δεχθούν την βοήθειάν του δια να πηδήσουν έξω, άλλ' ή δασκάλισσά των ήρνήθη με το αλαζονικώτερον ύφος της. Της εφαινετα άγένεια εκείνη ή ευγενής προθυμία του, και δια να δείξη καλά την άπόστασιν ή όποια χωρίζει μίαν Αγγλιδα μίς από οιονδήποτε Γάλλον δρεπανιστήν, έστω και λογιώτατον, έπέρασεν εμπρός δια να προπορευθ' από τον οδηγόν μας.

— Αυτή ή σεβασμία κυρία είχε βέβαια ή τροφός σας, ώρατά μου κοράσια; ήρώτησεν αυτός, έντελώς άτάραχος, τα δίδυμα. Καθάπερ αι διμυρικοί άνυσσαι, καταδέχασθε να την έχετε πλησίον σας;

— Η δεσποινίς είχε ή δασκάλα μας, έσπευσε ν' απαντήσ' ή Μαρία-Ρόζα.

— Έκρεπε να το έννοήσω από το λαμπρόν της παράστημά σέβας μ' έχει εισαρόντα! Θεός νύ τις ή βροτός έσοι;

Παρ' όλίγον να πέσωμεν ξεροί από τα γέλια, ενώ ή μίς Σίμφων αφηγιάζε πλέον.

— Δεν επιτρέπω εγώ ύμ'ας, υβρίζετε έμέ ούτω πως! — Δια να την καθησυχάσωμεν, της εζήγησαμεν τί εσήμαινεν ή παρομοίωσις εκείνη, ή κάπως υπερβολική, με την όποιαν όμως δεν εζήγηρίωθη τότε ή άγγλική μετριόφροσύνη της.

Ο τύμβος, ο όποιος ήτο σχεδόν ίσοπεδωμένος από τας πολλές ανασκαφάς, δεν είχε δι' ήμ'ας κανέν ένδιαφέρον. Έν τούτοις ο ευγενής οδηγός μας δεν έννοούσε να μ'εσ αποχωρισθ' εύκολα.

— Θα είσθε κουρασμένοι βέβαια σας προσκάλώ λοιπόν να έλθετε να δροσιάσετε την δίψαν σας εις την ταπεινήν μου κατοικίαν. — Ημ'ας μερικούς άμφορείς έκλεκτού οίνου, τον όποιον θα εζήλευαν ο Βάγκος και ο Σείληνος.

— Ευχαριστώ, κύριε, είπεν ο πατέρας μου, δεν διψούμε...

— Δεν κάμνετε καλά... ευγενέστατε ξένη: Ο οίνος εδφραίνει καρδίαν ανθρώπου!...

Ο οδηγός μας, όταν ήτο νέος, είχε χρηματίσ' έπιστάτης εις μίαν σχολήν

των κλασικών σπουδών, ως μ'εσ είπεν. Από αυτό προήρχετο ή άρχαιομαθεία του. Τον απεχαιρετίσαμεν, και εζεκινήσαμεν δια να πάμε εις το χωρίον Κουρτεβού, το όποιον εκείνος μ'εσ έδειξε προς το στόμιον της Σώνης.

Κοπάδια από χήνες μ'εσ άνήγγειλαν ότι έπλησιάζαμεν εκεί. Ποτέ εις την ζωήν μου δεν είδα τόσο πολλές χήνες μαζί! Όλο το λειβάδι ήτο κυριολεκτικώς απαρμένον με χήνας. Η συμβίωσις με αυτά τα πουλερικά, πού φημιζονται δια την... εζυκνάδα των, είχε φαίνεται επιδράσ' και εις τους χωρικούς, διατι εχρειάσθη να χύσωμεν χειμάρρους ευγλωττίας δια να μ'εσ έννοήσουν, και πάλιν δεν έννοούσαν τίποτε!

Είς τα περίχωρα είχαμεν εύση έγαποταμοφράκτην πολύ διαφορετικόν από όλους τους προηγούμενους: τόσον πλατύν, ώστε ήτο άδύνατον να περάσωμεν την Φουιήτριαν μόνονι μας σκιαστήν, από το άλλο μέρος του. Οι χωρικοί, από τους όποιους εζητούσεν ο πατέρας μου κανέν μεταγωγικόν μέσον, απεκρίνοντο εις τας παρακλήσεις του με ήλιθια χάχανα.

Γύρω μας είχαν μαζευθ' γυναίκες, παιδιά, χήνες, κ' έχασκαν και μ'εσ έκουταζαν με τα ίδια όλοι ήλιθια βλέμματα. Έπήγαιναν να μ'εσ σλάσουν με την βλακείαν των... Τέλος, ένας πρώην στρατιώτης, κάπως εζυπνότερος από τους συγχωρικούς του, απεφάσισε να ζούξ' η βάρδια του εις ένα κάρρο, όπου εφορτώσαμεν την Φουιήτριαν.

Έπεράσαμεν θριαμβευτικώς από τους δρόμους του χωρίου, συνοδευόμενοι από τον όχλον και τα μανιώδη κουνά! κουνά! των χηνών... Έσφραμεν την λέμβον μας εις μίαν στενήν διώρυγα, και ένομιζαμεν ότι είχαν τελειώσ' η πλέον τα βάσανά μας. Άλλα την στιγμήν πού επάναμεν τα κουτιά, είδαμεν ότι έλειπεν ή μίς Σίμφων. Έφοβήθημεν

«Πιάστε την κλέπτρα...» (Σελ. 379, στ. α')

μήπως της συνέθη καμμία νέα ιστορία, και ήθελήσαμεν να τρέξωμεν προς ανζητήσιν της, όταν εξαφνα μ'εσ παρουσιάσθη τρεχάτη, φορτωμένη μ' ένα λευκόν όγκον, τον όποιον έπροσπαθούσε να κρύψ' κάτω από την ευρύχωρην καμίζόβαν της χήρας κυρά-Μουρτίτας. Όπισω της έτρειχαν όλα τα μαγκόκαϊτα του χωρίου, κ' εζεφώνιζαν:

— Πιάστε την! πιάστε την κλέπτρα!

Με τραγικήν όψιν εκείνη, έστάθη δια ν' άντιμετωπίσ' την καταγίδα. Συγκρατούσα με το ένα χέρι της μίαν μεγάλην άσπριν χήνα, πού εσπάραζε δια να φύγ' η, και με το άλλο άπειλούσα τους διώκτας της, εφώναζε με κομμένην αναπνοήν:

— Είμαι Άγγλις... όχι κλέπτρια... έσωσα εγώ μικρόν ζών από βάρβαρον καχομεταχειρισίν!

— Το λέγει και μόνης της... γιοχάι! Φέρε πίσω την χήνα, δώσε την πίσω!

— Δεν δίδω ποτέ αυτήν, απήντησεν εκείνη με άγέρωχον ύφος. Θα καταθέσω αυτήν εις γραφείον προστατευτικής εταιρίας ζώνων. Έταιρία θα τιωρήσ' η βαρβάρους, οτινες εβγαζαν πτερά από ζωντανά πτηνά...

Το πλήθος, το όποιον διαρκώς ηύξανε, είχαν αρχίσ' η να εζάπτειται: οι χωρικοί έδειχναν τους γρόνθους των εις την μίς Σίμφων, και την υβρίζαν με τα χειρότερα επίθετα.

Εκείνη απαντούσεν άπαθέστατα: — Εγώ σώσω πτωχόν ζών, και με κίνδυνον της ζωής έμού άκούη!

— Ηουάσατε, μίς Ρεβέκκα, της είπεν ο πατέρας μου, προσπαθών να την πείσ' η ν' άφίσ' η την χήνα: αυτοί οι άνθρωποι έχουν δικαίον: δεν είναι δική σας ή χήνα.

Άλλα εκείνη, με την στάσιν μάρτυρος, ή όποια είχε αποφασισμένη να θυσιάσθ' η:

— Μην έγγίζετε έμέ! κάλλιον φωνεύσετε έμέ, παρά κάμετε να παραδώσω εγώ δύστηνον ζών εις τους δημίους!

Τα λόγια μας δεν ήκούοντο μέσα εις την γενικήν όχλοσόν: βλέμματα άγρια έρρίπτοντο προς την Φουιήτριαν, με κακούς σκοπούς δια την ασφάλειάν της.

— Ποσον στοιχίζου εδω αι χήνες; είπεν επί τέλους ο πατέρας μου.

— Τέσσερα έως πέντε φράγκα, άμα μάλιστα δεν είναι βγαλμένα δια τα φτερά τους! απήντησεν έν χορῷ καμμία δεκαριά νοικοκυράδες.

— Πάρτε δέκα... και ξεφορτωθήτε μας...

Το πλήρωμα της Φουιήτριας, ηύξημένον πέρα μ' ένα νεκρόν μακρόταρον κ' ένα ζωντανόν στεγανόποδον, εισήλθε τέλος εις την διώρυγα. Το ρεύμα, όρμητικώτατον ανάμεσα εις εκείνους τους αποτόμους τοίχους, μ'εσ έφερεν εις διάστημα μικρότερον της ώρας, εις τον Σαρέντον ποταμόν, του όποιου την έμφάνισιν εχαιρετίσαμεν με μανιώδη «ζήτω».

(Έπεται συνέχεια) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΩΣΝΟΣ (Κατά το γαλλικόν του Μ. Λαμαρτυριέλ.)

ΤΑ ΑΛΛΑ ΨΕΥΜΑΤΑ

Τι καλή δασκάλισσα πού ήτο ή κυρία Σοφία! Ητο διαωρισμένη εις μίαν έπαρχιακήν κομόπολιν, και, δια κορίτσια έπήγαιναν εις το σχολείον της, ήσαν δια ένθουσιασμένα μαζί της. Τα έφρόντιζε και τα αγαπούσε σαν να ήτο μητέρα των. Ηθελε μάλιστα να τα κάμ' η, να διδούσσουν τα λαττώματά των, άλλα αυτό δεν ήτο διόλου εύκολον πράγμα! Η καίμενη ή κυρία Σοφία εκοπιάζε πολύ δια να τα κάμ' η να έννοήσουν πόνον άσχημο πράγμα είναι το ψεύμα, πόνον δυστυχίαν προξενούν τα ψεύματα εις τον κόσμον.

— Κυρία Σοφία, της είπε μίαν ήμέραν μίς από τας καλλιτέρας της μαθητριάς, σ'εσ βεβαίω ότι έμεις, όλες μας, ποτέ δεν λέμε ψεύματα!

— Έχεις αυτήν την ιδέαν, κόρη μου, διότι εσύ ποτέ δεν λέγεις, παρά την αλήθειαν. Το ψεύμα όμως δεν είναι μόνον εις τα λόγια: ο άνθρωπος ψεύδεται και με τα έργα του, ψεύδεται και όταν παραλείπ' η να κάμ' η ή να ειπ' η εκείνο πού πρέπει.

Τα κορίτσια δεν εκατάλαβαν...

Έπεράσαν άλλιες ήμέρες, και ή κυρία Σοφία παρετήρησεν ότι μίς μαθήτριά, εκείνη ακριβώς ή όποια είχαν ειπ' η ότι ποτέ δεν λέγει ψεύμα, έσκούπιζε παραπολύ συχνά το στόμα της. Την έπρόσεξε καλλιτέρα και αντελήθη ότι, κάθε φοράν πού έπροσποιετό ότι έσκούπιζε τα χείλη της, έβαζε κρυφά, κρυφά στο στόμα της ένα κεράσι, μολόγοντι ήτο απηγορευμένον να τρώγουν τα κορίτσια εις την τάξιν.

Της εφώναζεν από την εδραν: — Μαριάνθη, ψεύδεσαι αυτήν την στιγμήν!

— Εγώ, κυρία Σοφία; απήντησεν ή μαθήτριά, της όποιας ή γλώσσα έμπερδευτο λιγάκι από το κεράσι πού είχε μέσα στο στόμα της: μ'α... εγώ δεν είπα τίποτε.

— Πραγματικώς, δεν ώμίλησες έτρωγες όμως κρυφά κεράσια, ενώ εκανες πώς έσκούπιζες τα χείλη σου. Έψεύδεσο λοιπόν με έργα και όχι με λόγια.

Η Μαριάνθη εκόκκινισε, και πνιγμένα γέλια ήκούσθησαν από όλην την τάξιν...

Λιγάκι παρακάτω, ή μικρούλα Άννα είχε χάσ' η την βελόνα της, την στιγμήν πού έξεδιπλώνε το έργόχειρόν της. Η δασκάλισσα το είχεν άντιληφθ' η. Η μαθήτριά όμως άνεδοκατέβαζε το χέρι της, και όποιος την έβλεπε, θα έλεγεν ότι έκνετούσε με πολλήν ζέσιν.

— Άννα, είπεν ή δασκάλισσα, φέρε μου το έργόχειρό σου.

Η μικρούλα ύπήκουσεν, άλλα εφάνη πολύ στενοχωρημένη.

— Μά... τί εκανες τόσην εδραν, κόρη μου; είσαι εις το ίδιον σημείον, όπου το είχες άφίσ' η χθές.

Ηναγκάσθη ή Άννα να όμολογήσ' η ότι είχε χάσ' η την βελόνα της.

— Λοιπόν, Άννα μου, άμα κάμνεις ότι κεντάς με τόσην προθυμίαν και όμως δεν κάμνεις τίποτε, δεν είναι ψεύμα αυτό, ψεύμα χωρίς καν ν' ανοίξ' η το στόμα σου;

Η Άννα έπέστρεψε καταλυπημένη εις την θέσιν της με άλλην βελόναν, και τα πνιγμένα γέλια πάλιν ήκούσθησαν από όλην την τάξιν.

Περισσότερον από όλες έγέλασε μίς παχουλή ξανθούλα, ή όποια εφαινετο ότι έμελετούσε το μάθημά της με πολλήν προσοχήν. Άλλα επειδή ή διπλανή της έβαζεν όλα τα δυνατά της δια να κρατήσ' η τα γέλια, ή κυρία Σοφία, την όποιαν δεν έγελούσαν έτσι εύκολα, κάτι ύπωψιάσθη, και, με τρόπον, έπλησίασεν εις το θρανίον της ξανθούλας, έσκυφεν επάνω της και την είδεν ότι εκρατούσεν ανάποδα το βιβλίον της. Να και άλλη πού έψεύδετο με έργα και έμπράκτως.

— Άχ, κορίτσια μου! είπε γελάτε με πολλήν όρεξιν δια τα λάθη των άλλων, και λησιμονείτε παραπολύ εύκολα ότι και σεις κάμνετε λάθη! Αυτό πού κάμνετε ειπε πολύ κακόν. Δεν έμάθατε λοιπόν άκόμη ότι ο άνθρωπος πριν απ' όλα πρέπει να είναι καλός; Χωρίς την καλωσύνην, όλα τα άλλα είναι μάταια...

Η δασκάλισσα είχε παρατηρήσ' η ότι μίς από τας μαθητριάς της, πολύ φρόνιμη και έπιμελής, είχαν άρχετας ήμέρας πού ήρχετο πάντοτε εξώρας εις την τάξιν, το πρωί. Την επέπληξε, και το κορίτσι, δειλό και φοβισμένο, ήρχιζε τα κλάμματα, χωρίς να προσπαθ' η να δικαιολογηθ' η διατι άργούσε.

Είδεν ή κυρία Σοφία με απορίαν της ότι αι έπιπλήξεις και αι συμβουλαί της δεν έπιανον τόπον, και εζήτησε πληροφορίας δια την μαθήτριάν εκείνην από μίαν γειτόνισσάν. Έμαθε λοιπόν ότι ή μικρούλα εκείνη, ή όποια δεν είχε μητέρα, κάθε πρωί, όχι μόνον έσκούπιζε και έσυγύριζε το πτωχικόν σπίτι του πατέρα της, άλλα και έπήγαινε, τώρα τελευταία, να πλέν' η τα ρούχα και να περιποιήται τα παιδάκια μίς πτωχής γειτόνισσας, ή όποια είχε πείσ' η άρρωστη εις το κρεβάτι. Αι συμμαθήτριάς της πολύ καλά τα έγνώριζαν όλα αυτά!

Το απόγευμα, πριν σχολάσουν, ή κυρία Σοφία είπεν εις όλα τα κορίτσια:

— Κάθε πρωί μ' άκούετε πού επλήττω την Μαργαρώ, διότι έρχεται εξώρας. Η καίμενη αυτή δεν εζήτησε καν να δικαιολογηθ' η, κ' εγώ εζήκωλούθησα τας έπιπλήξεις. Έμαθα τώρα ότι πηγαίνει και περιποιείται τα παιδάκια

μιάς άρρωστης γειτόνισσας. Έσείς τὸ ἐγνωρίζατε ἔσες, καὶ καμμιὰ σας δὲν ἤλθε νὰ μοῦ τὸ εἶπῃ! Πῶς ἐδάσταξεν ἡ καρδιά σας νὰ βλέπετε νὰ ὑποφέρῃ ἀδίκῃ μιὰ συμμαθήτριά σας, ἐνῶ ἐγνωρίζατε ὅτι δὲν ἔπτατε; Αὐτὸ, κορίτσια μου, εἶνε τὸ ψεῦμα ποῦ κάμνει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ παράλειψιν· παρελείφατε νὰ μοῦ εἰπῆτε τὴν ἀλήθειαν, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ τὴν εἰπῆτε.

Καὶ ἡ καλὴ δασκάλισσα ἐπρόσθεσε: —Μὴ λησμονεῖτε, κόρες μου, ὅτι δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ σιωπᾷ, ὅταν, μὲ αὐτὰ ποῦ θὰ εἰπῆ, ἡμπορεῖ νὰ ὠφεληθῇ ἢ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πλησίον του. Διότι ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπε: «Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν...»

ANNA ΠΥΡΓΩΤΟΥ

Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΦΘΕΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἡ Δουλούκα ἔχει ἓνα ἀδελφάκι, τὸν Αουλοῦκο, καὶ τὸ ἀγαπᾷ πολὺ. Εἶνε παραπολὺ ἀγαπημένα ἀδελφάκια, καὶ ταιριάζουν ἔς ὀλα... καὶ στὰ τρελλὰ παιγνίδια ἀκόμα.

Ἐνα ἀπόγευμα ἡ μαμμὰ παίρνει τὰ δύο παιδάκια τῆς, καὶ πηγαίνουν νὰ κάμουν μιὰν ἐπίσκεψιν. Πηγαίνουν νὰ ἴδουν μιὰ καλὴ γρηὰ κυρία, θεία τῆς μαμμάς.

Ἡ Δουλούκα καὶ ὁ Αουλοῦκος τὴν ἀγαποῦν πολὺ αὐτὴ τὴν καλὴ κυρία, διότι πάντα ἔχει φυλαγμένα γλυκίσματα καὶ καραμέλλες, καὶ τοὺς τὰ φιλεῖ. Τί χαρὰ λοιπὸν, ἄμα πηγαίνουν νὰ τὴν ἴδουν!

Ἡ Δουλούκα φορεῖ τὸ ὠραῖο οὐρανὶ φορεμάτάκι τῆς καὶ ὁ Αουλοῦκος τὰ ἄσπρα λινά του. Πηγαίνουν ἔξω δρόμο, χέρι-χέρι, σὰν ἀγαπημένα ἀδελφάκια.

Φθάνουν στὸ σπίτι τῆς καλῆς κυρίας· ἡ μαμμὰ τυπᾷ τὸ κουδοῦνι, κ' ἔρχεται καὶ ἀνοίγει ἡ Σταματίνα, ἡ ὑπηρετρία. Τοὺς πηγαίνει στὸ σαλόνι, ποῦ εἶνε μαζεμμένες πολλὲς ἄλλες κυρίες καὶ μεγάλα κορίτσια. Ὅλες ἀγκαλιάζουν τὰ δύο μικρὰ καὶ τὰ φιλοῦν. Ἰστέρα ὁμοῦ ἀρχίζουν πάλιν νὰ

«Πηγαίνουν ἔξω δρόμο...» (Σελ. 380, στ. α')

συζητοῦν γιὰ πράγματα, ποῦ δὲν τὰ καταλαβαίνουν διόλου τὰ μικρὰ. Βλέπει ἡ γρηὰ κυρία πῶς ὁ Αουλοῦκος καὶ ἡ Δουλούκα στενοχωροῦνται μὲ τὲς μεγάλες, καὶ τὰ στέλνει νὰ παίξουν μαζί μὲ τὴν Σταματίνα.

Αὐτὴ ἡ Σταματίνα ὀλο καὶ γελά. Παίρνει τὰ δύο μικρὰ, ὀλη γέλια καὶ χαρὲς, καὶ τὰ πηγαίνει στὴν κουζίνα, μιὰ μεγάλη καὶ φεγγερὴ κουζίνα, ποῦ εἶνε καλλίτερη καὶ ἀπὸ σαλόνι, μὲ τὰ χαλκώματα ποῦ λάμπουν σὰν χρυσά... (Ἐπεταὶ συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια).

Κ' ἐξεκινήσαμεν τρέχοντες... Μέσα ἀπὸ τὰ σὺδενδρα μέρη, ποῦ ἐπερνούσαμεν, εἶδαμεν νὰ ἐπανέρχεται τὸ σῶμα τῶν ὑπερασπιστῶν πρὸς τὸ σπίτι. Ὁ κ. Κορνρόζ, ὁ πλοίαρχος Στίκ, ὁ κ. Πλώμπ καὶ ὁ Μπώμπης ἐκρατοῦσαν τὸν δυστυχισμένον Τζέφ, ἀναίσθητον καὶ βουτηγμένον εἰς τὸ αἶμα!... Ἐγὼ ἤσθάνθην ἓνα δάκρυ ποῦ ἐκρεμάσθη σὰν μαργαριτάρι εἰς τὸ μάτι μου. Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε οὔτε στιγμή νὰ χάνωμεν. Ὁ Αὐγουστος μᾶς εἶχε προσπεράσῃ πολὺ. Ἐπεράσαμεν λοιπὸν διπλα τῶν σὰν ἀνεμοστρόβιλος.

Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Τὰ παρὰ πόρτι τοῦ τοῖχου ἦτο ἀνοικτὸν ἀκόμη... Εἶδα, καθὼς ἐπερνούσα, καμμιὰ τριανταριά πτώματα Ἰνδῶν, σπαρμένα ἐκεῖ γύρω· οἱ ἰδιοὶ μᾶς — μὲλις εικοσιπέντε — εἶχαν πολεμήσῃ ἀνδρείως. Μ' ἓνα πήδημα εὐρέθημεν εἰς τὸ δάσος.

Ὁδήγησα τὸν Τρίλιμπη εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου ὁ μανδρίλλος, πηθῆσας ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον, εἶχε γαθῆ μέσα εἰς τὰ θεοσιότεινα πυκνά δένδρα... Δὲν ἐβλέπαμεν τὸ δάκτυλάκιμας ἐκεῖ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἡμπόδισε τὸν καλὸν μου δανικὸν σκύλον, ἀφοῦ ἔφαξε δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ κ' ἐρουθούνησε τὰν ἀέρα, νὰ γαυγίσῃ χαρούμενα...

— Τὰ ἤραμε, γέρο μου Κολίβριε, τὰ ἔγνη! μοῦ ἐφάνηξεν ὁ Τρίλιμπης... Ἐμπρὸς καὶ γρήγορα! Ὁ μανδρίλλος ἔχει πάρη δρόμο, καὶ δὲν πρέπει νὰ φθάσωμε πολὺ ἄργα.

Ἐφρίξα μὲ αὐτὴν τὴν λέξιν. Πολὺ ἄργα, καὶ ἡ Μάτζη θὰ ἦτο ἴσως νεκρά. Εὐτυχῶς, ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, ἡ σελήνη, ποῦ ἔως τότε ἦτο σκεπασμένη μὲ σύννεφα, μᾶς ἔστειλεν ἀρκετὸν φῶς ὅστε νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ. Ἐξεκινήσαμεν ἀμέσως μὲ καλπασμὸν, ὀρηπτικοί, σὰν ἀνεμοζάλη. Ὁ Τρίλιμπης ἔτρεχεν ἐπὶ κεφαλῆς, μὲ τὴν μύτην ὕψηλὰ διὰ νὰ μωρῖζεται τὸν ἀέρα, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐφθάσαμεν ἔως μιὰν ἐξαίθραν, εἰς τὸ κέντρον τῆς ὀποιᾶς εὐρίσκετο ἓνα μέγιστον βάλτου τὸν ἔλεγαν εἰς τὴν Συνηθροσούπαν: τὸ Ἀσημένιο Πιάτο, ἀπὸ τὸ χροῖμα ποῦ ἔπαιρνε ἡ ἐπιφάνειά του μὲ τὸ φέγγος τῆς σελήνης.

Ἐκείνην τὴν νύκτα, τὸ Ἀσημένιο Πιάτο ἔλαμπε πραγματικῶς, σὰν νὰ ἦσαν τὰ νερά του ἀσημένιος καθρέπτης. Ἀμείρητα κελάρια ἐσχημάτιζαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἰς τὰς ὄχθας σου, ἀληθινούς φράκτας. Ὁ Τρίλιμπης ἐσταμάτησεν ἔπισω ἀπὸ ἐκείνον τὸν φωτικὸν τοῖχον.

— Στάπ! μοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνήν. Κύτταξε, Κολίβριε, κύτταξε ἀνάμεσα ἔς ἐκεῖνα τὰ καλάμια!

Ἐκύτταξα... Ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνογραφίας, εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ βάλτου, κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, ἐφαίνοντο, εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν, αἱ σκηναὶ τῶν Ἰνδῶν, ἐκείνων ἴσως οἱ ὅποιοι εἶχαν εἰσβάλῃ εἰς τὴν Συνηθροσούπαν.

Ἀλλὰ πολὺ κοντὰ μᾶς, εἰς τὴν καμπὴν τοῦ βάλτου, εἶδα τὴν Μάτζη καθισμένην εἰς τὴν ρίζαν μιᾶς μεγάλης βελανιδιάς ἐκλαίει σιγανά, ἡ καίμενη ἢ μικρούλα μου, δὲν ἐφαίνετο ὁμοῦ νὰ ἔχη καμμιὰν πληγὴν. Ὅλίγα βήματα μακρὰν τῆς, στρέφων τὴν ράχιν του πρὸς τὸ μέρος μᾶς, ὁ μανδρίλλος Αὐγουστος — αὐτὸς ὁ ἄθλιος! — ἔκαμνε ἓνα σωρὸ φοβεροῦς μορφασμοῦς, μὲ τρελλὰ καὶ ἄγρια χοροπηδήματα ἔμπρὸς τῆς. Ἡ ράχιν μου ἐρρίγησεν ἀπὸ ἀγανάκτησιν, τὴν ὁποίαν ἤμουν ἠναγκασμένος νὰ συγκρατήσω. Ἀχ! ἂν ἐκρατοῦσα κανένα τουφέκι στὰ χέρια μου — ὦ! μὲ συγχωρήτε! — στὲς ποδιὰς μου, ἤθελα νὰ πῶ!...

ὦ! καὶ νὰ μᾶς ἐβλέπατε τότε, καλὰ μου παιδάκια, τὸν Τρίλιμπη κ' ἐμένα, νὰ πέφτωμεν μὲ τὴν κοιλιά, νὰ σερνώμεθα ἐπάνω στὰ χορτάρια, καί, κρυμ-

«Ἐμπρὸς καὶ γρήγορα!...» (Σελ. 380, στ. β')

μένοι ὀπίσω ἀπὸ τὸν καλαμιῶνα, ποῦ ἦθ' ἄνευ εὐτυχῶς ὡς τὸν Αὐγουστον, νὰ πλησιάζωμεν, μὲ ἀπίρους προφυλάξεις, πρὸς τὸ δένδρον ὅπου συνέβαινε ἐκείνη ἡ σκηνή, ἡ συγχρόνως κωμικὴ καὶ ὀδυνηρὰ!... Ὁ Τρίλιμπης εἶχε γίνῃ σάν τίγρις κ' ἐγὼ σάν τέσσερες εἰγρεῖς τοῦλάχιστον, παραφυλάττουσα τὴν λείαν των.

— Νὰ μ' ἀφίσης τὸν πῖθρον! Ἐσφύριξα εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ συντρόφου μου. Ἀς ἔχω τοῦλάχιστον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τιμωρήσω ἐγὼ τὸν ἄρπαγα τῆς καλῆς μου μικρούλας!

Κ' ἐφθάσαμεν μ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τὸν μανδρίλλον, ὁ ἴποθς, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ τίποτε, ἐχοροπηδοῦσε σὰν δαιμονισμένος ἔμπρὸς εἰς τὴν Μάτζην.

Ἄ! δὲν ἐγχεῖσθην πολὺν κόπον, ἓνα μόνον πήδημα!... Καὶ ὁ Αὐγουστος, ποῦ τοῦ ἔκαμα λυῶμα τὸ κρανίον μέσα

στὰ δυνατὰ σαγόνια μου, ἔπεσε ἐπάνω στὰ χορτάρια· εἶχε παραδώσῃ πῆν κακὴν του ψυχὴν εἰς τὸν Διάβολον, — χωρὶς κἄν φωνὴν ν' ἀφίση, τὸσον κερανοβόλος ἦτο ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις του!

Ἡ Μάτζη ἔβαλε τὲς φωνὰς ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς, ὅταν μᾶς ἀνεγνώρισε:

— Ἀχ! Κολίβριε μου!... Τρίλιμπη!... ἂ! φίλοι μου, καλοὶ μου φίλοι! Δὲν ἡμπορέσα νὰ εἰπῇ περισσότερα, τὸσον τὴν εἶχε συγκινήσῃ ἡ χαρὰ ἐπειτα ἀπὸ τὴν τρομάραν τῆς! Ὁ Τρίλιμπης τῆς ἔγλυψε τὰ χέρια. Ἐγὼ ἐγονάτισα καὶ μὲ τὰ τέσσαρα πόδια ἔμπρὸς τῆς, κ' ἔβγαξα κἄτι γλυκύτατα γκλοῦ-γκλοῦ καὶ τὴν ἐκύτταξα μὲ τὰ παρακάλια στὰ μάτια.

Ἡ μικρούλα ἐνόησεν ἀμέσως τί τῆς ἐξήτοῦσα, διότι ἐπήδησεν ἐπάνω στὴν ράχιν μου, ὅπου ἐναντιώθη καὶ μὲ τὰ πόδια καὶ μὲ τὰ χέρια.

Ἄ! ὅταν τὴν ἠσθάνθην ἔτσι καθισμένην ἐπάνω στὸν σέβριον μου, ἀσφαλῆ πλέον, ἔπειτα ἀπὸ τὸν τρομερὸν κίνδυνον τὸν ὅποιον διέτρεξε, χονδρὰ δάκρυα χαρᾶς ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια μου. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀκόμη καιρὸς νὰ παραδοθῶ εἰς τὴν συγκίνησιν. Ἐπρεπε νὰ ἐπιστρέψωμεν τὸ ταχύτερον εἰς τὴν Συνηθροσούπαν... Ἐξεκινήσαμεν λοιπὸν πάλιν μὲ καλπασμὸν. Ἡ Μάτζη, πεσμένη ἐπάνω μου, ἐκρατοῦσε μὲ τὰ δύο τῆς χέρια τὰ σιδερένια αὐτάκια μου, ἀκλόνητη εἰς τὴν σέλλαν τῆς—δηλαδὴ εἰς τὴν ράχιν μου, διότι σέλλαν δὲν ἐφορούσα ἐκείνην τὴν ὥραν... Καὶ μὲ

τὸ στόμα τῆς κολλημένο κοντὰ εἰς τὸ ἓνα μου αὐτὶ, μοῦ ἐφιθόρυσεν αὐτὰ τὰ γλυκὰ λογάκια ποῦ ἔτρεχαν σὰν βάλσαμο στὴν καρδιά μου καὶ μὲ ἀντήμειβαν δι' ὀλοῦς μου τοὺς κόπους.

— ὦ! Κολίβριάκη μου, ἐσὺ μ' ἔσωσες... ἐσὺ μ' εὐρήκεις... Καί, ἂν ἤξερες πόσον ἐχάρηκα ποῦ ἔγινες σὺ ὁ σωτήρ μου!... Ἄν ἤξευρες!...

«Μέσα στὰ δυνατὰ σαγόνια μου...» (Σελ. 381, στ. α')

Ἄ! ἡ ἐπιστροφή μας εἰς τὴν Συνηθροσούπαν ἦτο κάπως περισσότερο θριαμβευτικὴ παρά ἡ ἀναχώρησις μας! Εἰς τὸ παρκον, ἄλλως τε, μὲλις ἐκάμαμεν ὀλίγα βήματα, εὐρέθημεν καταμεσῆς εἰς ἐν ἀπόσπασμα ὑπηρετῶν, ποῦ ἐκρατοῦσαν φανάρια καὶ φῶτα... Μαζὶ των ἦσαν ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Κορνρόζ, γεμάτοι δάκρυα. Εἶχαν ἀντιληφθῇ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Μάτζης. Καί, ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἔτρεχαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὸ παρκον, ἀγωνιζόμενοι νὰ τὴν εὕρουν.

Φαντάζεσθε λοιπὸν, ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώσταί, μὲ τί κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ τρελλῆς χαρᾶς ἡ καίμενη ἢ μητέρα, ποῦ εἶχε χάσῃ σχεδὸν τὰ λογικά της ἀπὸ τὴν λύπην, εἶδε τὴν κόρην τῆς, ἡ ὅποια, γελαστὴ καὶ καβαλλικευμένη εἰς τὴν ράχιν μου, τῆς ἀπλώνε τὰ χέρια.

Μὲ τρελλὰ φιλήματα καὶ μὲ δάκρυα — ὦ! πόσον γλυκὰ, αὐτὴν τὴν φορὰν! — ἡ μικρούλα διηγῆθη πῶς τὴν ἄρπαξεν ὁ μανδρίλλος, ποῦ τὸν εἶχαν ἄλλοτε ὁ πλοίαρχος Στίκ, καὶ πῶς ἔπειτα ἡμεῖς τὴν ἐγλυτώσαμεν, πῶς ἐγὼ ἐστραγγάλισα τὸν Αὐγουστον, πῶς τὴν ἐπῆρα στὴν ράχιν μου, διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν.

Ἦλθε τότε ἡ σειρά μου νὰ πάρω συγχαρητήρια, φιλιά, χᾶδιά!... Ἐπῆρε καὶ ὁ Τρίλιμπης τὸ μερίδιόν του, μὲ ὄλον τὸ δικαίόν του.

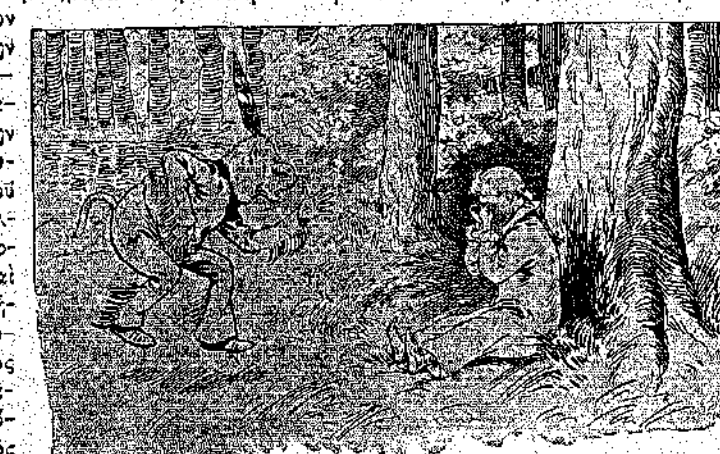
— Σᾶς εἶχαμεν καὶ πρὶν φίλους, καλὰ καὶ γενναῖα ζῶα! μᾶς εἶπεν ἡ κυρία Τζίννη. Τώρα ὁμοῦ ἀλλοίωτε νὰ σᾶς λέμε ὅτι εἴσθε ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν μας!

— Καὶ εἶνε! ἐπεθεβαίωσεν ἐντόνωσ ὁ κ. Κορνρόζ, ὁ ὁποῖος ἐπετοῦσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Ἡ πράξις, ποῦ ἔκαμαν ὁ Κολίβριος καὶ ὁ Τρίλιμπης, ἔπερνε ἑκατὸν ὀργυῖες τὴν συνήθη ἀφοσίωσιν τῶν πιστοτέρων καὶ εὐφροσύνων ζῶων! Σκοπεῖω νὰ βάλω νὰ χαράξουν ἀπὸ μιὰν ἀναμνηστικὴν πλάκα ἐπάνω σὲ μάρμαρον καὶ νὰ τὴν ἐφαρμόσω εἰς τὸν σταυλὸν τοῦ Κολίβριου καὶ τὸ σπιτάκι τοῦ Τρίλιμπη.

Κ' ἔπειτα ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ λένε ὅτι οἱ ἱπποπόταμοι εἶνε ζῶα χωρὶς εὐφύιαν καὶ ἀνεπίδεκτα μαθήσεως! ἀνεβόησε μὲ κωμικὴν ἀγανάκτησιν ὁ ἀγάθος πλοίαρχος Θωμάς Στίκ, ὁ ὁποῖος εἰς ὅτου διηγῆθῃ τὰ συμβάντα τῆς ἡ Μάτζη, εἰδοποιήθης διὰ τὴν εὐτυχὴ ἐπάνωδον τῆς μικρούλας, εἶχε διακόψῃ τὴν ἀνίγνωσιν ποῦ ἔκαμνε, μὲ τὴν κυρίαν Σούμμαν καὶ τὸν κ. Πλώμπ, εἰς τὰ σὺδενδρα μέρη τοῦ δάσους, καὶ εἶχεν ἔλθῃ μαζί των νὰ μᾶς εὕρῃ εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἠγόρευεν ἡ μικρούλα μας.

Μόνη ἡ Ἰαπωνίτζα Λαί-λά, ἡ ἐπιλεγμένη Ἡλιοπρόσωπη, μόνη αὐτὴ ἔλειπεν. Ἦτο, κλαυμένη καὶ δακρυομένη, εἰς τὸ προσκέφαλον τοῦ Τζέφ, διότι αὐτὸ τὸ ἄμοιρον καὶ ἡρωικὸν παληκάρι, ποῦ εἶχε ἀντιμετωπίσῃ μόνον μὲ τὸν Τρίλιμπη, τὴν πρώτην ἐφοδὸν τῶν Ἐρυθροδέρμων καὶ εἶχε πολεμήσῃ σὰν λεοντάρη, ἐκοίτετο τώρα, εἰς τὸ δωματίον του, μὲ σπασμένο τὸ ἓνα πόδι, μὲ βγαλμένο τὸ ἓνα χέρι, καὶ μὲ μιὰν πληγὴν εἰς τὸν λαιμόν!

— Ἐπρεπε νὰ τὸν ἐβλέπατε! ἐρρητόρευεν ὁ κ. Πλώμπ, ὁ ὁποῖος πρῶτος

«Ἐκαμεν φοβεροῦς μορφασμοῦς...» (Σελ. 380, στ. γ')

εἶχε φθάσῃ εἰς ἐπικουρίαν του. Τί ἦρωσ αὐτὸς ὁ Τζέφ! Προφυλαγμένος ὀπίσω ἀπὸ δένδρα ἐναντίον τοῦ πυρὸς τριάντα Ἰνδῶν, ἐπήδουσε ἀπὸ τὸν ἓνα κορμόν εἰς τὸν ἄλλον, κ' ἐσημάδευε καλὰ πρὶν πυροβολήσῃ.

(Ἐπεταὶ συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ F. Τρεμζέ.)

ΠΡΟΕΚΛΗΞΕΙΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“ ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ 1907

ΤΟ ΝΕΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ - Η ΜΕΤΟΧΗ

Από σήμερα μέχρι της 15 Δεκεμβρίου 1906. - Η Ανάγκη και το Ξεσπάθωμα. - Τα Δώρα και τα Προνόμια των εντός της προθεσμίας εγγραφομένων. - Το Λαχείον φέτος μεταρρυθμίζεται. - Ελλείψ κέρδους 50,000 δραχμών. - Εν καθήκον στοιχειώδεις.

ΡΩΤΑ-πρώτα πρέπει να ευχαριστήσωμεν τον Θεόν, που μας άξιωσε να φθάσωμεν αίσως και εις το τέλος του 28ου μας έτους. Και να Τόν ευχαριστήσωμεν με όλην μας την καρδίαν, διότι χωρίς την βοήθειάν Του είνε ζήτημα αν θα εφθάναμεν έως εδώ, βασιτ' από τώσας ζημίας και καταστροφάς που υπέστημεν τους τελευταίους τούτους καιρούς... Σας τα είπα και άλλοτε: "Εμπιστοίς του φράγκου, αποκλεισμός της Ρουμανίας, αποκλεισμός της Βουλγαρίας, ανωμαλίες εις την Ρωσίαν, ελάττωσις ως εκ τούτου των συνδρομητών μας κατά εκατοντάδας, ελάττωσις των εισπράξεών μας κατά χιλιάδας, ίδού τα κέρδη του λήγοντος ήδη έτους. Είνε θαύμα πως με όλα αυτά, ή Διάπλασις εξακολουθεί ακόμη να υπερέχει, και μάλιστα τόσον άμακία, τό δε θαύμα τούτο όφείλεται βέβαια εις τον Θεόν που μας άγαπή και δέν επιτρέπει να στερηθώμεν οι Έλληνοπαίδες τού

του Ξεσπάθωματος, να προστεθώμεν εις τον κύκλον μας πολλοί νέοι συνδρομηταί, διά να αναπληρωθώμεν κατά τό δυνατόν άδειούς, οι όποιοί προς μεγάλην λύπην των ή παρατηρήθουν, επειδή ή εισαγωγή του φύλλου δέν επιτρέπεται πλέον εις τās χώρας των... Ανάγκη πάλιν αι εισπράξεις της Διαπλάσεως, αι τόσον ελαττωθείσαι δι' όσας αιτίας σας είπα, να βελτιωθώμεν και πάλιν διά γενναίου Ξεσπάθωματος μέχρι τού σημείου τό όποτον θα ή επιτρέψη, όχι μόνον την άπρόσκοτον έκδοσιν, αλλά και την βελτίωσιν του φύλλου να εξακολουθήσιν προς κοινήν χαράν και όφελειαν.

μένον Ιεραρχικού, τό όποτον τόσον τέρπει και τόσα τους διδάσκει. Αι ανωμαλίες δέν τούτους δέν ήρθσαν, οι αποκλεισμοί εξακολουθώμεν τό μέλλον δέν προωινίζεται πλέον ευχάριστον του παρόντος, είνε λοιπόν ανάγκη να ζητήσωμεν και πάλιν την βοήθειαν του Θεού, διά να εξακολουθήσωμεν τον δύσκολον δρόμον μας...

Αλλ' οι σοφοί πρόγονοί μας έλεγαν: «Σύν Αθήναι και χείρα κίνει». Δέν άρκει να επικαλούμεθα την θεϊαν βοήθειαν, όταν δέν κινούμεθα και ήμεις, όταν δέν εργαζώμεθα οι ίδιοι διά να εξέλθωμεν από μίαν δυσχερή θέσιν. Είπατε πόσα είχαμε πέρσει και φέτος ή Διάπλασις, διά να γίνη καλλίτερα, ελκυστικώτερα, αγαπητοτέρα, και να αναπληρωθή διά νέων φίλων τās εκατοντάδας που την εστέρησαν οι διάφοροι αποκλεισμοί. Εθνημοσίευσε τά ώραϊότερα αναγνώσματα, εδιπλασίασε σχεδόν τον αριθμόν των εικόνων της, έκοιμισ πληθος Διαγωνισμών, εισήγαγε την καινοτομίαν της Μετοχής, και εν τή πτωχεία της, εν τή στενωπώ της, δέν έφείσθη καμμιάς διαπάνης, κανενός κόπου, διά να συγκρήσθη τό ενδιαφέρον των αναγνωστών της, διά να προσελθώμεν νέους. Κατά την όμολογίαν όλων, ο πλέον σπουδαίος έφτενός τόμος υπερέβη υπό πάσαν έποχόν τους προηγούμενους: ο δε νέος τόμος του 1907 είνε σχεδιασμένος από τώρα οδτω πως, ώστε να υπερέβη και τον έφτενόν—διά τό όποτον θα σας είπω εν καιρῷ περισσότερα.

Βλέπετε λοιπόν ότι ή Διάπλασις, πάντοτε με την βοήθειαν του Θεού, κίνει, ό,τι πρέπει. Αλλά και τούτο δέν άρκει. Ανάγκη ακόμη να την βοηθήσωμεν και οι φίλοι της. Να έκτιμήσωμεν καλώς τās δυσχερείς της περιστάσεις, και να ενταίνωμεν εξαιρετικῶς τās προσπάθειάς των, να διπλασιάσωμεν τās ενεργείας των.

Α'—ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ. Ως βλέπετε εις την τελευταίαν σελίδα, τό Λαχείον φέτος μεταρρυθμίζεται. Κερδίζουν μόνον 50 αριθμοί, αλλά όλοι δώρα άξίας. Ο δε 1ος αριθμός κερδίζει μίαν Αχαλαφόρον Όμολογίαν της Έθνικής Τραπεζικής της Ελλάδος, άξίας 100 δραχμών, ή όποία δίδει τόκον 2,50 δραχμιάς τό έτος, και την ελπίδα να κερδίση ο κάτοχός της 50,000 δραχμιάς. Καθόλου λοιπόν δύσκολον, κάποιος ες όσον θάνατέωσον εγκαιρίως την συνδρομήν των, να πλουτήσῃ μίαν ήμέραν χωρίς εις τό δώρον της Διαπλάσεως! Αλλά και αν δέν πρόκηται να πλουτήσῃ διά τό Λαχείον της Όμολογίας ο μέλλων να κερδίση τον 1ον αριθμόν του Λαχείου της Διαπλάσεως, πάλιν θα έχη την Όμολογίαν του θετικόν δώρον, τό όπολον θάνατιπροσπεύη 100 δραχμιάς τοκισμένας εις την Έθνικην Τράπεζαν και θα τό χρησιμεύη ως ο πυρήν της μελλούσης περιουσίας του!

Β'—ΜΕΤΟΧΗ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΩΡΕΑΝ. Εις τους 400 πρώτους (ήτοι 200 εκ του Έσωτερικού και 200 εκ του Έξωτερικού), οι όποιοι θάνατέωσον την συνδρομήν των διά τό 1907 ή θα εγγραφώμεν νεοφά μέχρι της 15 Δεκεμβρίου 1906, θα δοθῆ δωρεάν ανά μίαν Μετοχή Διαπλάσεως άξίας δρ. 2,50, ή όποία, συμφώνως προς τās έπ' αυτής λεπτομερείς αναγραφόμενας οδηγίας, χρησιμοποιουμένη καταλλήλως, παρέχει εις τον κάτοχόν της τά έξής:

α) λαμβάνει την Διάπλασιν επί εν έτος—τό επόμενον—δωρεάν, ή βιβλία εκ του Γραναίου μου άξίας φρ. 10.
β) εις τό Ξεσπάθωμα του προστίθενται ως διά μαγίας 4 συνδρομηταί, διά τους όποιους θα λάβῃ τά δωρεάματα Δώρα του Ξεσπάθωματος και εμπορεύ μάλλινα να βραβευθῇ.
γ) εισπράττει επί πλέον δρ. 2,40 διά λογαριασμόν του.

τρόπου, προς τό παρόν, θα δείξετε τό ενδιαφέρον σας, την προς τον Διαπλάσιν αγάπην σας. Άλλως τε πρέπει να έχετε υπ' όψει ότι ή προπληρωμή της συνδρομής (ανεξερτητως όλων των όφελιμάτων, τά όποια σας παρέχει), είνε καθήκον σας στοιχειώδες. Και όρος άπαραίτητος διά την εδοκιμήσιν και την εήμερίαν κάθε περιοδικού εις την Εδράν, όπου άρχίζουν τά τελευταία περιοδικά, ούτε εν φύλλον δέν στέλλεται εις τον συνδρομητήν μετά την λήξιν της συνδρομής του. Δι' αυτό και οι άνθρωποι είνε συνηθισμένοι εις την τήν εν και την προπληρωμήν, και δι' αυτό τά περιοδικά άρχίζουν. Εξού αυτό τό πρόβλημα δέν τό καλοσυνήθισμεν ακόμη, αλλά πρέπει, είνε ανάγκη να τό συνήθισωμεν. Άνευ προπληρωμής δέν δύναται να άναρτή περιοδικόν. Δι' αυτό θα είχατε καθήκον να αναθεώσετε εγκαιρίως και χωρίς προκήροιν, και χωρίς Δώρα. Τώρα, με τά Δώρα, τό

καθήκον είνε διπλούν. Έχετε και καθήκον προς τον εαυτόν σας να μὴ άμαλήσσετε και να μὴ στερηθήτε των ώφελων και πλουσιών Δωρων, τά όποια θα σας παρέχη ή εγκαιρίως αναθεώρησις. Βεβαίως όμως, υπερένω όλων αυτών Ισχυρα ή 'Αγάπη σας. Η Θάρρη σας αγάπη, την όποιαν γινώσκω, και ή όποια με κίμνει τώρα να συλλογίσωμαι ότι αι προτροπαί είνε περιτταί... Πόσην χαράν τρώντι: θα αισθανθήτε, όταν διά της αναθεώρησις θα εξασφαλίσετε την εβδομαδιαίαν επίσκεψιν της αγαπητής σας Διαπλάσεως, την φιλιαν της και τά τόσα ες αυτής καλά, δι' όλόκληρον τό έτος 1907. Και αυτό πρώτα-πρώτα θα σπεύσῃ να κάμῃ καθένας, χωρίς άγῶ να προσθέσω τίποτε.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Φιλόπατρις Έλληνοπούλα:
Και κάθε πότε έργεσαι,
Κωστάκη, στην Αθήνα;
Κάστας: Κάθ' εδωκόμην έργεσαι
Και μένω ένα μήνα!
Εοιάλη υπό της Έλληνικής Φοιτανείας [5]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ.
Ο Σύλλογος «Έλληνοπαίδες» [5Ε] ενέγραψε διά τό έτος 1907 τιν υπ' αρ. 23 συσταθέντα άπορον υπό του Ιωάννου της Όμηλης.
Η Γλυκεία Ελλάς [5Ε] ενέγραψε διά 15 μήνας τον υπ' αριθ. 23 συσταθέντα άπορον εκ Παρισιδος.
Εύγε εις την Γλυκίαν Ελλάδα και εις τή μέλη του Έλληνοπαίδων, τά όποια τώρα είνε... μόνον δυο, ήτοι ή Έλληνική Φοιτανεία και ο Φιλοσβος της Θαλάσσης.
27.—Τό Λαβατικό Περιστέρι μου συνιστά σήμερα ένα άπορον έρρασον εκ των υποτρόφων της Εμπροστικής Σχολής Περιστιδος. Δέν άμφιβάλλω, ότι εντός όλιγου θα γίνη και αυτός συνδρομητής μου, κατά την μεγάλην επιθυμίαν που έχει.

Τό Δημοφίλημα των Ψευδώνυμων του 1906 θα δημοσιευθῇ εις τό τελευταίον φύλλον του Νοεμβρίου. Τότε δηλαδή θα σας δώσω τό υπόδειγμα του Ψηφοδέλιτου, διά να ψηφίσετε. Υπενθυμίζω μόνον ότι έκλογείς και έκλέμμοι είνε μόνον όσοι είνον ψευδώνυμον εγκημερίων διά τό 1906. Άπτε αν κινείσθε από τους άλλους θέλη να ψηφίσῃ ή να ψηφισθῇ, ως φροντίση να λάβῃ ψευδώνυμον, έστω και εις τό τελευταίον φύλλον του Νοεμβρίου.

Αρχισε και διά την Δροσολουμένην Χρυσόπην—όπως διά τās παιδιά, — ο εβίος των σκέψων και των φροντίδων. Δηλαδή τά μαθήματα!
Και αυτό είνε καλύτερον των δυο μόνον, και, Αγγυλις Αδωγερινή. Η πείρα μ' έδειξεν ότι δέν εμπορεύ να γίνη τίποτε γενναίου, ώστε ας λείποι από του είδους: αι άποπειραί.
Ο Ζεΐξας άπορεί και εξίσταται και υπερχαίρει διά την επιστροφήν του Κεντρίου με όλην την παρτίαν, αλλά ίδούσθε τί θα ίδούσθε ακούη τά μάτια μας, να επιλέξῃ.
Η επιστολή σου με κατεγούητε, Εριφύλη Ζ. Τά ψευδώνυμα που προτείνεις πρέπει να τά επαναλάβῃ, άποστέλλουσα και μίαν δραχμήν διά την εγκρισιν.

Γέλια και γέλια έκαμα με κάτι άστοχάτους στίχους, που μου γράφει ο Αμύμητος Γεωτοποιοίς. Μερικοί άποτελούνται μόνον από μίαν συλλαβήν. Π. χ. «—Ε!» (ένος στίχος.) «—Ναι!» (άλλος στίχος και... με όμοιοκαταληξίαν!)
Τό αγαπητό μου Χρυσόπαϊδο μου γράφει διά να τό περάσω ή μελαγχολία, ετης όποιας αϊτίος είνε ο άλιος καιρός. Να μιά ίδια! Όταν ο καιρός είνε μελαγχολικός—εύδης γράμμα προς την Διαπλάσιν.
Η Μιμώδα έπέλασε πολύ με την ασκασίαν της Δουκισσής των Ζαλιώνων. Είχε δε όλην την καλήν διάθεσιν να την μιμηθῇ, αλλά δυστυχώς—(άρτετε;)—δέν της ήτο δυνατόν.

Πολύμην Σιδραγός, εις όλα τά σχολεία τά μαθήματα είνε πολλά, και δέν εδκίρει παρά μόνον όποιος θέλει... Η Αφωτογραφική τιμάται φρ. 2,50.
Είτε καταργηθώμεν είτε όχι τό Έβσημα, Ο νεοπόλε της Δόξης, δέν εσημειώθησαν ήδη τα ληροθύν υπ' όψει και θα δοθώσιν τά βραβεία μετά τό τέλος του έτους.
Όχι μόνον τα ευχάριστα, αλλά και τά δυσάρεστα πρέπει να μου γράψῃς, Κρυστάλλινος Σηπλάσιον. Έγώ συμμερίζομαι και τās χαρές αλλά και τās λύπας των φίλων μου.
Χρυσόκτινη Αθήν, εις τον Γαλλικόν Διαγωνισμόν εμπορεύσῃ με λάδων μέρος και οι μεγαλύτεροι. Όταν διά πιδ μικρά παιδιά είνε ένα διήγημα, τόσο δυσκόλιότερον είνε να γραφῇ ή να μεταφρασθῇ. Η φίλη σου είνε δικαιοσ.
Φιλοσβος της Θαλάσσης, ο δυσκόλιότερος Διαγωνισμός, δέν άφορῇ την εξαγωγήν κριβίων άποτελεσμάτων, είνε ο των Μ. Μυστικόν. Δι' αυτό, βλέπετε, άργεί. Ελπίζω όμως να τελειώσῃ εντός του έτους.
Μ' όλα τά χιόνια σας, Έσπερη Έσπερα, τό γράμμα σου δέν ήταν καθόλου κρύο. Από τά δυο ψευδώνυμα προτιμῶ τό Έσπερη Έσπερα. Δέν μου άρέσουν πολύ τά έκτενη και πομπώδη.
Αχ! Κρυσόκτινη! Βάς, αν ήτο δυνατόν να μου έγραψες πλέον ευαγγέλιοντα!... Βυζαντινῶ Αηδόν, ευχαριστῶ διά την τόσον εγκαιρίων αναθέσιν της συνδρομής.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή αναθεωρείται αν δέν συνοδεύεται από τό δικαιώματός (φρ. 1.) Τά εγκρινόμενα ή αναθεωρούμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1906. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άγόρευσις και δαα από κ, εις κοριτοίσις.]
Νέα ψευδώνυμα: Μπόμ, κ. (Μ. Χ. Α. αυτό εξέλεξε τώρα εμπορεύ να μου γράψῃς όποτε θέλεις.) Δόσπος Βύσσον, α. (Γ. Α. Σ. όχι, μόνον διά τās Δόσεις χρειάζεται τό ιδιαίτερον χαρτί.) Κρυστοκόπος Ζεΐξ, α. (Ο. Ν. αυτό εξέλεξε.) Έθνηκόν Ιδεώδης, κ. (Κ. Ρ. Θ. και τί κομψό γράμματάκι!) και Δάσος της Μουσικής, κ. (Μ. Χ. αυτό προτιμῶ κ' εγώ, αλήθεια, πότε πέρασαν ες γρόβια άπότου είναι συνδρομητριαί! θα έλθῃς λοιπόν.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προτείνω μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ίσχύον διά τό έτος τούτο, προς τους έχοντας ψευδώνυμον επίσης ίσχύον διά τό έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγγημένα, δέν δημοσιεύονται.
Μικρά Μυστικά είνε: Φοιτητής της Θαλάσσης με την Ηλιόλουστον Προϊάν, Μοσκίαν, Νήκτα της Καστέλλας, Ολυμπιονίκην και Μαγαρίαν του Άγρού—ο Αύτόνομος με την Σημάϊαν της Επαναστάσεως, Νυκταρίνη Λαρόσον, Αφροδίτη, Κατακίαι και Χρυσόπορφυρον Αίγλην—ο Άγγελος Αδωγερινός με τό Αφροδίτη, Χρυσόπην, Υποφώσκουσαν Ηά, Ψυχικήν Τρικυμίαν και Έλληνικόν Παϊδά.—ο Άγης με τό Έθνηκόν Όριγον, Σανθό Λαβολάιν, Φωμάκι, Ναυτοπούλαν του Μεσοσολογίου και Ισοτερίς Άστν—ή Φλογέρα του Βασκού με τον Αμύμητον Γεωτοποιοίον—ο Ιππότος των Δεικνών Όρεσά με τό Κεντρί, Φωμάκι και Υμνον της Ελευθερίας—ή Φιλελευθέρα Κοήσο με τό Κεντρί και Φωμάκι—τό Ζήτω ή Ένωσις με τό Κεντρί—ή Εμπνευσμένη Μουσικός με την Ιδιοτεροπον Σανθούλαν και Δωράν Τουρλίδα.—ο Ορειοπόλος της Δόξης με το Κεντρί, Φωμάκι, Χρυσόκτινη Αθήν, Ψυχικήν Τρικυμίαν και Ίερόν Ιδαρινόν του Έθρους—ή Νηρηίς του Έδρίπου με την Φίλην των Ζώων, Απέραλον Άετον και Άγγελον της Αγάλης—ο Θεός της Αγάπης με την Ιδιοτεροπον Σανθούλαν και Ορειον Θερινός Νυκτός—τό Έδωμον Καίρον με την Φλογέραν του Βασκού, Κεντρί, Ισοτερίς Άστν και Αμύμητον Γεωτοποιοίον—ή Φιλοπατρις Έλληνοπούλα με τον Άρην, Έλληνικήν Τριήρη, Έλληνικήν Ναυαρχίδα, Ασημένιο Κόμα και Έσπερη Έσπερα.
Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Βικτωρα Ογγρά, Ποντιάδα Αδραν (κάποιος θα δημοσιεύσῃ) Αίγυλιαν Αθηναίον (εγχει καλώς.) Αύτόνομος, Αφροστέφανος Κήμα (καλώς ήλθε.) Ταχυδρόμον της Ειρήνης (στοιχεί.) Χιονισμένη Περιστέρα (με τό καλό να έλθῃς, τί εύμορον δελτάριον!)

